

UCENICA ; Fotografie de L. Tibor.

(Din expoziția „Viața nouă a patriei”)

DRAGOȘ VICOL

ȚIE

Ție-ți închin cîntecul acesta, femele,
Mama mea ;
Păruluj tău cărunt în care scînteie
Parcă zăpezile munților cununăți sub stea,
Mîinilor tale aspre dar calde și dragi,
Inimii care a plîns jînduind bucuria,
Cuvîntuluj cîntaț ca un freamăt prin fagi
Să-mi legene demult copilăria...

Ție-ți închin cîntecul acesta, femele,
Iubita mea ;
Dragosteț noastre căreia i-ai daț să bele
Din sufletul tău trăinicie și lînște,
Sîinului lîngă care adoarme spre seară
Pruncul cu ochi ca florile mici dintr-o lînște
Și risului tău ca un zvon de vioară !

Ție-ți închin cîntecul acesta, femele,
Tovarășa mea ;
Mîinilor care rotunjesc metale și țes curcubeu,
Mîinilor care cresc roada pămîntului și ne-mbie
cu ea,

Frunții care, alăturată frunții mele,
Descoperă taine și-adună în vers nestemate,
Inimii care o dată cu-a mea, sub roșii drapele
Pentru lumină și pace și patrie, bate !

Și mai închin acest cîntec femeilor lumii ;
Glasul lor îi aud peste țărături și ape,
Îi poartă pe aripi cocorii și lăstunii,
Îi leagăna codrii și zlua nu-l mai încape,
Slavă vouă — mame, iubite, tovarășe
De pe orice pămînturi, de sub orice stea,
Vă aud inima pe toate meridianele cum bate
În primăvara lumii, alături de-a mea !

COMUNICAT

Consiliul de Stat al Republicii Populare Romine, comunică :
În conformitate cu Decretul nr. 1/1963, la 3 martie a.c., au
avut loc alegerile de deputați pentru 140 sfaturi populare ale
orașelor raionale și 4.273 sfaturi populare comunale.

Pe baza centralizării datelor comunicate de comisiile elec-
torale ale orașelor raionale și ale comunelor, rezultatele alege-
rilor de deputați sînt următoarele :

	Numărul alegătorilor	Voturi exprimate		Voturi pentru candidații F.D.P.		Voturi împotriva candidaților F.D.P.		Voturi anulate	
		Cifre absolute	La sută	Cifre absolute	La sută	Cifre absolute	La sută	Cifre absolute	La sută
Sfaturi populare ale orașelor raionale	1 185 305	1 184 742	99,95	1 181 493	99,73	3 019	0,25	230	0,02
Sfaturi populare comunale	8 403 506	8 400 976	99,97	8 353 187	99,43	45 256	0,54	2 533	0,03
Total	9 588 811	9 585 718	99,97	9 534 680	99,47	48 275	0,50	2 763	0,03

Pentru sfaturile populare ale orașelor raionale au fost aleși
6.925 deputați, iar pentru sfaturile populare comunale au fost
aleși 113.733 deputați.

Toți deputații aleși au candidat din partea Frontului Demo-
crației Populare.

Un număr de 2 candidați propuși ca deputați pentru sfatu-

rile populare ale comunelor n-au fost declarați aleși neîntrunind
majoritatea de voturi.

În 2 circumscripții electorale ale orașelor raionale și în 21
circumscripții electorale comunale nu au avut loc alegeri din
cauza retragerii candidaturilor.

În toate circumscripțiile electorale în care nu au fost aleși
deputați, vor avea loc alegeri în termenele prevăzute la art. 97
și 108 din Decretul nr. 391/1953. !

ÎNTR-O SINGURĂ ZI

„Ce lucru interesant ar fi — mi-a spus o dată un vechi activist cultural — dacă un dispecer (asemenea celor din uzine sau de la căile ferate, care supraveghează mersul producției sau mișcarea trenurilor) ar urmări manifestările culturale ce au loc în mai multe localități într-o singură zi sau într-o anumită oră...”

Această idee mi-a revenit în minte vizitând de curând câteva cămine culturale din raionul Sînnicolaul Mare și citind câteva informații ale altora din același raion. Și mi-am pus pe loc întrebarea: Ce imagini culturale ar fi putut înregistra într-o singură zi, din satele raionului, un asemenea „dispecer”?

Am ales o zi obișnuită de lucru, o joie a unei săptămîni oarecare. Dacă în acea joie de februarie dispecerul ar fi întors butonul aparatului ca să prindă comuna Cenad, aflată în extremitatea de vest a raionului, ar fi văzut-o pe bibliotecara Leonida Popa leșind de la căminul cultural cu un teanc de cărți. Ar fi urmărit sania în care se urcase, și ar fi ajuns la sectorul zootehnic al gospodăriei colective „Mureșul”. Imaginea unei camere mari, cu îngrijitori de animale stînd în bănci, s-ar fi desfășurat înaintea ochilor săi. La o masă ar fi văzut citiva oameni, printre care pe Petru Korek, vicepreședintele gospodăriei și pe tehnicianul veterinar Gheorghe Isac, studiind niște fișe de întrebări. Avea loc un concurs „Cine știe ciștigă” cu îngrijitorii care au urmat cursurile zootehnice. Întrebările puse de ing. Gheorghe Mamca se refereau la rasele de animale pe care le are gospodăria, la felul cum trebuie îngrijite ca să se obțină producții din ce în ce mai mari. Multe din întrebări erau în strînsă legătură cu metodele și experiența frunțașilor crescători de animale din gospodărie. Toți cursanții cunoșteau bine materia. Dar dintre ei, totuși, trei s-au dovedit a fi mai tari la răspunsuri. Dumitru Tudorov, îngrijitor de vaci, ciștigînd locul întii, a primit cadou un coas de mină, iar mulgătorul Aurel Crăciun și crescătorul de porci Alexandru Socol, au primit câte o pelerină. Cîțiva îngrijitori, și ei printre cei mai buni, au fost premiați cu cărți. I-ar fi plăcut dispecerului cum se desfășura acest concurs, câteva lucruri i-ar fi rămas însă de neînțeles: de ce a avut loc într-un cadru atît de restrîns, de ce nu au fost invitați și crescătorii de animale de la gospodăria colectivă „Ștefan Plavăț”, tot din Cenad, și de ce n-a susținut căminul cultural această manifestare măcar cu un program de brigadă?

De la Tomnatic, așezat la sud de Sînnicolaul Mare, ar fi surprins o altă imagine: perechi de tineri dansînd. Apoi, i-ar fi văzut pe tineri ascultîndu-l pe Pavel Iatan, secretarul organizației U.T.M. din gospodărie, care le vorbea despre dezvoltarea sectorului zootehnic al gospodăriei în acest an, despre satisfacția pe care o dă omului îndeletnicirea de îngrijitor de animale. Expunerea făcută în cadrul „Joi tineretului” a fost cît se poate de binevenită, deoarece în sectorul zootehnic lucrează încă foarte puțini tineri.

În continuare, pe ecran, ar fi apărut și directorul căminului, Dominic Grösser, discutînd în biroul său cu Francisc Gruiescu, inginerul gospodăriei și cu profesorul de matematici Gheorghe Farça despre seara de calcul ce urma să aibă loc peste cîteva zile cu tema „Dezvoltarea fondului de bază al gospodăriei și creșterea valorii zilei-muncă”, manifestare propusă de Petru Feneși, președintele gospodăriei.

De la Comloșul Mare, ecranul ar fi înfățișat o sală plină cu oameni. În față, lingă o masă, harta regiunii. Peste cîteva clipe începea călătoria imaginară pe harta regiunii Banat. Dacă ar fi putut urmări activitatea culturală pe o săptămîna întreagă, dispecerul ar fi putut înregistra aici aproape zilnic manifestări interesante și atrăgătoare: un concurs „Cine știe, ciștigă” cu cursanții cercului legumicol, o seară de calcul pe tema: „Realizările gospodăriei colective în anul 1962”, un jurnal vorbit „Știința în slujba agriculturii” și o conferință despre „Ziua-muncă și rolul ei în întărirea economico-organizatorică a gospodăriei”.

La Sînpetru Mare ar fi întîlnit o seară de calcul ținută de inginerul Traian Pantoș, despre venituri mari ce se pot realiza în sectorul zootehnic, apoi ar fi surprins și desfășurarea concursului „Cine știe, ciștigă” cu cursanții de la cercul agrotehnic condus de inginerul I. Popescu cu peste 200 de participanți.

Nu peste tot dispecerul ar fi întîlnit săli pline. La Gelu, bunăoară, în aceeași zi conferința „Ce măsuri trebuie luate pentru obținerea a 5.000 kg. de porumb boabe la hectar” avea un auditoriu foarte restrîns. Cauza e lesne de înțeles. În săptămîna aceea, la căminul cultural s-au ținut numai conferințe, de parcă ar fi fost „o săptămîna a conferințelor”. Oamenii ar fi dorit însă să asiste și la alte manifestări. E adevărat că în aceste zile echipele artistice au fost mai active, prezentînd două spectacole în deplasare: la Bărăteaz și Mănăștur.

La Bulgăruș, sala căminului era iarăși aproape plină. Colectiviști tineri și vîrstnici asistau la o seară de experiențe științifice. Însoțite de proiecții de diafilme, care le dezvăluiau oamenilor multe taine ale naturii. În comuna Satchinez avusese loc în aceeași zi o „Joi a tineretului”, în cadrul căreia se desfășurase și un jurnal vorbit: „Omul a descătușat energia atomică”.

Făcînd bilanțul manifestărilor pe care le-ar fi înregistrat, dispecerul nostru ar fi fost mulțumit. Ar fi urmărit în șapte comune, șapte manifestări variate și interesante. Sute de colectiviști au învățat în acea zi la căminele culturale lucruri noi, folosite, pentru munca lor, pentru lărgirea orizontului lor cultural și științific, învățămînt ce-și vor spune cuvîntul în rezultatele muncii lor în gospodărie.

R. IARAI

INSCRIȚIE PE O CARTE

Flutur cu aripi de lumină
Prin grădini de suflete meren
Cite frumuseți de vis imbină
Al aripei tale curcubeu!

Colindînd cu roiul tău de fluturi
Nu îți fringi incandescentul zbor,
Ci în dans superb, lumina-ți fluturi
Să pătrundă-n inimi tuturor.

DORINA SIMBOTEANU
activistă culturală

CA LUMINA OCHILOR

Tot ce vezi în jurul tău
Omule scăpat din rău
Ție azi îți aparține,
Omule, intrat în bine!

Tot ce vezi jur-impjur
În al zărilor contur,
Ție astăzi se închină,
Omule, săltaț din tină!

Tot ce vezi din zare-n zare,
Noua țării-nfățișare
E pe fruntea ta cunună,
Făurar de vreme bună!

Scumpe-ți sint aste comori
Ca lumina ochilor!

TITI GHEORGHIU

La biblioteca satească din Călărași, raionul Turda, vin zilnic numeroși tineri și vîrstnici pentru a lua cunoștință de ultimele lucrări literare și agrotehnice apărute, mărind astfel numărul cititorilor

SPARTACHIADA DE IARNĂ A TINERETULUI

Competiție intrată în tradiția mișcării sportive de masă, Spartachiada de iarnă a tineretului cunoaște de la an la an un succes sporit, angrenînd în întreceri sute de mii de tineri de pe întreg cuprinsul țării. Concursurile, care se desfășoară în trei faze (pe asociații sportive, pe grupe de asociații și pe raioane), au intrat în cea de-a doua etapă. De pe acum, după încheierea primei etape, hotărîtoare prin participarea celor mai largi mase de tineri, reușita ediției din această iarnă este evidentă. Despre amploarea la care a ajuns actuala Spartachiadă, vorbesc concludent nenumărate exemple. Astfel, în raionul Drăgășani au luat parte la întrecerile primei etape 18.000 de tineri — cu mult mai mult decît în oricare alta din trecutele Spartachiade. La fel stau lucrurile în raionul Rîmnicu Sărat (20.000 de participanți). În regiunea Galați s-au întrecut peste 150.000 de tineri, iar în regiunea Bacău, unde au fost peste 130.000 de concurenți, numai într-o singură „Zi a Spartachiadei” s-au aliniat la starturile întrecerilor 16.000 de tineri și tinere. La Basarabi, Ceamurlia de Jos, Zebil, Peștera și în

alte comune dobrogene, s-au organizat în cursul lunii trecute 30 de duminici cultural-sportive. Iată numai cîteva din exemplele ce demonstrează că prima etapă a Spartachiadei a constituit un bun prilej pentru intensificarea activității sportive a tineretului.

La sate, la buna desfășurare a celei de a doua etape a Spartachiadei de iarnă a tineretului, sînt chemați să-și aducă aportul alături de celelalte organe locale și activiștii culturali. Desfășurarea fazelor intercomunale ale celui de al 7-lea concurs al echipelor artistice de amatori este un bun prilej de organizare în paralel a întrecerilor artistice și a celor sportive, inițindu-se, astfel, adevărate sărbători cultural-sportive, prin împletirea artei cu sportul, atît de îndrăgite de tineretul satelor noastre. Acolo unde nu se desfășoară asemenea faze intercomunale ale celui de al 7-lea concurs, întrecerile din cea de a doua fază a Spartachiadei pot constitui un minunat prilej pentru ca formațiile artistice ale căminelor culturale să prezinte programe speciale.

De asemenea, activiștii culturali pot sprijini bunul mers al Spartachiadei prin programarea și buna organizare a unor întreceri — la șah, tenis de masă, trîntă sau haltere — în localurile căminelor culturale sau punînd la dispoziție materialul sportiv existent la cămin. Activiștilor culturali le revin sarcini și în privința popularizării întrecerilor și a regulamentelor de participare, ca și în privința atragerii (deficitare încă în unele locuri) tineretului „mai vîrstnic” în întreceri. Rezultatele competițiilor, ciștigătorii, creșterea numărului de participanți în fiecare comună, sînt lucruri care trebuie, de asemenea, popularizate cu prilejul diferitelor manifestări ale căminelor culturale.

Disponînd de condiții minunate de dezvoltare, sportul de masă din țara noastră înscrie și prin această mare competiție tinerească noi victorii, la care trebuie să-și dea concursul consiliile de conducere ale căminelor culturale și toți activiștii culturali.

Sărbătoare pe plaiurile țării

VOTUL FERICIRII

Au mers oamenii la vot. Flăcăi și fete, gospodarii cu nevestele, virstnicii și nepoții după ei. Peste tot umbra un suris pe fața fiecăruia, pentru că fiecare om simțea sărbătoarea țării în inima lui. Hirtia lui mică, hirtia care i-a adus știința de carte și învățătura, hirtia pe care scria numele alesului din satul lui, această hirtie pe care miinile lui au împăturit-o cu grijă, era votul lui, al omului liber, al omului fericit, al omului zilelor noastre frumoase... O forfoță cu cintece venea de la căminul cultural și umplea ulițele și șoselele. Un du-te-vino de oameni, în sus și-n jos : unii erau grăbiți să-și dea votul, alții se reînforceau de la centrul de votare ca să intre în horă și să joace la întretăierea drumurilor dintre colectivă, școală și cămin.

La Cornetu, comună apropiată de Capitală, ca și la Domnești ori Jilava, sătenii fiind au intrat în școală sau în cămin, dimineața ca să voteze, au dat de-o mare surpriză pe care tovarășii lor, muncitorii din București, le-au pregătit-o de ziua alegerilor : cite o expoziție de pictură.

Astă-toamnă, pictorița amatoare Ana Constantin, muncitoare la Uzinele „Bella Breiner” a stat cu colectivității din Cornetu aproape o lună, pictând și desenând portrete, peisaj, copii la joacă. Au „pozat” moș Radu Băluță, Ana Dumitrache, Gherghina, pionierul Dragnea Aurel și alți flăcăi, fete și gospodari frunțași. Tablourițe au fost înrămate și unele dintre ele duse în marea expoziție a celei de a treia biennială de artă plastică, deschisă toată iarna în inima Bucureștilor. Căpșul portretizat în culori calde și în linii suple al lui moș Băluță, a fost văzut de mii de vizitatori, a fost premiat și pus la loc de cinste printre celelalte sute de tablouri expuse... Azi l-am cunoscut pe omul cu trăsăturile blinde ale feței, cu ulițura dulce și adinecă : n-am mai putut să-i zic „moș Băluță” pentru că tovarășul Radu Băluță este un om important, un om de bază al satului, e secretarul organizației de partid a gospodăriei agricole colective și e parcă mai tînăr ca toți ceilalți!

— Da' știi că sameni ! — i-a zis Gherghina

întilnindu-l în dreptul tabloului cu chipul lui zugrăvit.

Mai departe Gherghina, și ea frunțasă colectivistă, s-a recunoscut și a dat un chloț de bucurie. Toț așa am cunoscut-o și pe lelea Ana Dumitrache, frunțasa mulgătoarelor. Venind la vot, la școala nouă a satului, frunțasii gospodăriei colective s-au regăsit treptat în frumoasele tablouri agățate de pereți.

Au trecut citeva ceasuri și ajungind la urna voturilor oamenii ziceau că sărbătoarea zilei e de două ori sărbătoare pentru ei — că o votau pe inimoasa lor învățătoare, tovarășa Ana Enăchescu, și că voțau încă o dată cu ochii și cu inima pe frunțasii colectivei lor.

Inițiativa luată de Casa creației populare a Capitalei, prin sectorul plastic, de a fi surprinși pe pînă și în culori harnicilor colectivști, frumoasele peisaje ale satelor, scene de muncă și variate subiecte din viața sătenilor și orașenilor, s-a dovedit roditoare. Surisul buzelor arse de vînt și de soare, energia feței și a mișcării, întreg caracterul nou al vieții transpus în desene și picturi și redat celor care l-au plămădit, este darul cel mai de preț pe care un om poate să-l facă celuilalt om. Un om din oraș, muncitor în uzină, în atelier, pe șantier sau în laborator, celuilalt om și frate de pe ogoare, călăreț pe tractor sau bătuț de adierea holdelor bogate...

Trei sate, Cornetu, Domnești, Jilava, aproape 100 de tablouri, cele mai bune din expoziția mare a orașului, trei expoziții diferite. Numele pictorilor amatori care expun : Lăzăracheanu Gheorghe, lăcătuș ; Monea Pătru, tehnician ca și Ghiță Gheorghe ; Bronițchi Elena, laborantă ; Șuteu Iulius, tehnician ; Lăzărache Alexandru, cartograf — și alții care în timpul liber desenează și pictează cu rivnă, cu pricepere și cu dragoste.

Sute de săteni s-au scurs riu, oră de oră, ca un omagiu, pe lingă cele trei expoziții, intrind, văzînd și bucurîndu-se. E de fapt omagiul reciproc adus omului muncii și socialismului, ca și artei frumoase a culorilor pictate.

BARUȚU T. ARGHEZI

Deputații noștri

Secția de votare de la Pietroșani, regiunea Ploiești, e amenajată în clădirea școlii de 8 ani. E o școală nouă, cum n-a mai avut comuna, cu clase mari pline de lumină, cu laborator și vitrină cu mușaje.

Școala este opera cetățenilor și deputaților.

Căminul cultural se vede prin chiar fereastra secției de votare. Are 400 de locuri și toată înzestrarea trebuitoare unei bune funcționări. El e de asemenea opera cetățenilor și deputaților.

Se mai află aproape și sediul sfatului popular comunal, de asemenea construcție nouă. E aici un buchet de clădiri pe care soarele începutului de martie îl scaldă din belșug. Același soare răzbate în această clipă prin geamurile groase ale serelor gospodăriei colective, ademenind la viață răsădurile plăpînde. Brigadierul legumicol Tudor Anton trebăluiește la răsadnițe. A votat la 6 și „ceva” și a plecat la grădina arătînd parcă astfel, cum știe el să întărească

votul dat cu un ceas mai devreme.

— Pe cine ai votat ? — îl întrebăm.

— Pe dînsul — și arată spre președintele gospodăriei colective Ion Stoica care, după votare, s-a îndreptat de asemenea spre răsadniță.

În circumscripția iniția candidat este Marin Gh. Marin. A fost un om simplu, argat în tinerețe, la cinci moșieri, tată a cinci copii și posesor al unui hectar de pămînt. Și azi... ascultați cite onoruri : membru fondator al gospodăriei, deputat reales azi pentru a 4-a oară, membru în comitetul executiv al sfatului popular și cititor de elită al bibliotecii (citește cam la 5 cărți pe lună). La vot a venit cu Alexandru Matei și Tudor Soare, cărora atîta le-a povestit din cărți pînă i-a făcut să vie singuri la bibliotecă. Ultimul titlu, cel de frunțas în gospodărie, apare ca o completare firească a celorlalte... „Am ajuns anul trecut, spune el, să dăm cinci prașile la po-

rumb, că se inverșunase natura, și tot am izbîndit. La ziua-muncă am luat numai cereale peste 6 kg, iar bani 15 lei”.

— Cine-i fata cu ochii negri care intră acum în secția de vot ?

— Învățătoarea Emilia Florescu, propusă pentru prima oară candidată — informează pe scurt Petre Mărgărit, președintele sfatului.

Au propus-o alegătorii în circumscripția nr. 17, pentru merite în munca de educare a copiilor. Dar asta nu e totul. Îi întilnim numele și în planul de activitate al căminului cultural. Pe 10 februarie a ținut o seară tematică în legătură cu realizarea planului de producție al gospodăriei de 1963. A pregătit-o consultînd asidu pe președintele gospodăriei. Oameni harnici, pricepuți, buni și neîntrețuți gospodari — iată cine sînt candidații pe care alegătorii din Pietroșani i-au votat cu dragoste și încredere.

V. TUDOR

Un grup de tinere collectiviste din comuna Stoicănești, regiunea Argeș, care votează pentru prima oară.

În fața urnei de la secția de vot nr. 3 din comuna Bolintin Vale s-au întilnit două generații : colectivistul Alexandru Pirvulescu, în vîrstă de 76 ani și eleva Ștefania Iordache, de 18 ani, care votează pentru prima dată.

TINEREȚE

Am sosit în comuna Bascov, regiunea Argeș, înainte de ivirea zorilor dimineții. Satul a fost trezit de cîntecele melodioase ale fetelor și flăcăilor, de bucuria și mindria oamenilor, de nerăbdarea celor peste trei mii de săteni și alegători de a-și da votul lor candidaților F.D.P. Pe ulițele cu drapete aninate de frunțile caselor s-a revărsat șuvoi de oameni, îndreptîndu-se spre secția de votare din inima satului.

Marin Dia e la a optsprezecea primăvară și la întiul său vot. Bucuria celui dintii vot și-a manifestat-o încă cu mult înainte de infățișarea în fața urnei de vot. Lucrînd în sectorul zootehnic al gospodăriei, el s-a angajat, împreună cu ceilalți îngrijitori de animale, să ridice anul acesta producția de lapte pe cap de vacă furajată la 2500 litri. Împlinirea acestui angajament a început cu îmbogățirea cunoștințelor lui profesionale. O primă dovadă : Marin Dia este printre primii la învățatură la cercul zootehnic. A doua dovadă : pe fișa lui de cititor s-au adăugat, în luna februarie, titlurile a încă cinci broșuri privitoare la hrînirea și îngrijirea rațională a vacilor cu lapte. Bucuria primului său vot o vădește și dorința de a fi cel dintii la vot și mai ales rîndurile așternute pe o bucată de hirtie, pornite din inimă și în care a îngemănat bucuria tineretii fericite și fierbînta recunoștință față de partidul nostru pentru viața nouă a oamenilor și a țării. Marin Dia a înșoțit întiul său vot de aceste rînduri pe care i le-a înminat președintelui comisiei de votare.

Filofteia I. Stan nu-i la primul ei vot. Prima oară a votat în anii regimului nostru democrat-popular. Înainte vreme, în timpul obijduirii burghezo-moșierești n-a avut dreptul și nici nu și-ar fi dat votul îmibuibaților și jecmănitorilor. Era una din sutele și sutele de neștiutori de carte ai satului. Era cea mai săracă și cea mai oropsită. Trudea pe moșia lui Pandele Minculescu cu bărbatu-său și cei patru copii. După primul război mondial a rămas văduvă și nici ea nu știe cum a izbutit să potolească atîția amari de ani gurile flămînde ale copiilor. Privind-o pe bătrînica Filofteia, luînd buletinul de vot și îndreptîndu-se spre cabină, oricine ar fi putut citi pe fața ei bucuria zilelor senine de azi, bucuria bătrîneții ei liniștite și lipsite de griji, bucuria fericirii copiilor ei. Printre cele 260 de case noi care s-au construit în ultimii trei ani în Bascov și care-au schimbat fața satului, se numără și cele trei locuințe de zid ale feciorilor ei.

Și Marin Dia, și Filofteia I. Stan, și Gheorghe Neagu, și Maria Lazăr, și toți cetățenii din comuna Bascov au votat animați de aceeași bucurie, de bucuria vieții noi și îmbelșugate pe care o trăiesc astăzi.

Îeșînd în curtea secției de votare am văzut hora mare încinsă în ritmul muzicii. Printre cei prinși în horă am zărit-o și pe Filofteia Stan. Atunci mi-am dat și mai bine seama că și bătrînica Filofteia își are și ea tinerețea ei, ca de altfel întregul sat. toți oamenii, adevărata tinerete a vieții pe care o trăiesc acum și pentru care au votat la 3 martie.

O. MARALOIU

Comuna Chirnoși, raionul Oltenița. Alegătorii mai tineri au încins o horă a lăzției și bucuriei

DE ZIUĂ LOR

Mă aflu, în iarna trecută, în Bechet. Comuna asta, bade Vasile, e la gura Jiului, tare aproape de Dunăre. Gospodărie colectivă puternică, stațiune de mașini și tractoare, o comună, în adevăratul înțeles al cuvintului, în plină prefacere. Era iarnă aspră, cer ca sticla și zăpadă multă. Scirția sub talpa bocancilor și se răvășea, dusă de vânt, înțepind cu ace înghețate obrazii.

Aici, în Bechet, am umblat prin toată comuna. Și, fiindcă se apropia mărțișcrul, iar între mulgători erau și mulgătoare, iar în magazine, la poștă — de unde am dat un telefon — la dispensar, la școală, pe tabelul afișat cu zilele-muncă, la cantine, am întilnit multe nume de femei, am întrebat pe cineva în ce măsură contribuie femeile la dezvoltarea satului; mi s-a răspuns: — Ele sînt jumătatea satului.

Acum, drept să-ți spun, bade Vasile, găsec că acesta-i unul din marile adevăruri ale zilelor noastre. Jumătatea satului, răspunsul dat, nu înseamnă numai o cifră.

Să ne aducem numai aminte, cum

și-au petrecut tinerețile femeile, mamele, surorile, soțiile de la noi din sat și dacă se chema, cu drept cuvînt, tinerețe vîrsta lor fragedă sau viață, scurgerea umilă a anilor lor. Măritată, în urma unor tîrguiești la care ea nu lua parte, fata intra ca roabă în casa noului stăpîn, bărbatul. Cine aprindea focul dimineața, cine se îngrijea de mîncare, de spălat rufe, de dat la găini și porci, cine mătura, scutura? Apoi copiii... Dar la cîmp ieșea împreună cu bărbatul. Căci altfel nu era chip. Toate treburile casei cădeau pe umerii ei. Tot ea se scula cu noaptea-n cap să feasă la război și tot ea torcea fuiorul pînă noaptea tîrziu.

O întreba cinevacînd mai doarme? O trudă necurmată, istovitoare, care o îmbătrînea înainte de vreme.

Dar ceea ce a fost cu adevărat amar în viața femeii, a fost anonimul în care-și irosea viața. Neștiută de nimeni, îndura totul și nu rareori a fost răsplătită cu ghionturi neîntrerupte ei roboteală. Ea nu avea cuvînt, nu era luată în seamă. Înjositoare, întunecată, fără raze de bucurie fi era viața tovarășei noastre de viață viața mamei, viața surorilor noastre.

Și, iată, în Bechet, cu multă dreptate mi s-a răspuns:

— Jumătatea satului.

Rostul lor în desfășurarea de astăzi a vieții satului este de-o covârșitoare însemnătate.

Am întilnit în călătoriile mele, în locuri de muncă de mare responsabilitate, femei care își cunoșteau temeinic și duceau la bun sfîrșit toate îndatoririle. Am cunoscut-o la Păuliș pe Eroina Muncii Socialiste, Maria Zidaru. Dintr-o simplă țărăncă, anii noștri au crescut una din cele mai energice și pricepute conducătoare de gospodărie colectivă. Dar sutele de

brîgadiere, șefe de echipe, îngrijitoare de păsări, lucrătoare îndemnitice în legumicultură, sînt încă un argument că femeia, tovarășa noastră, și-a cucerit pe merit locul firesc, demnitatea cuvenită, în viața satului, alături de bărbați.

În Poiana Mare, lîngă Calafat, am întilnit-o pe ingineră Sorica Tunaru. Sfaturile ei, îndrumarea ei, se adresau unor bărbați, unii cu timplele încărunțite, dar nici unul din ei nu găsea nimic ciudat și nepotrivit s-asculte de-o tînără agronomă, măcar că ei numărau zeci de ani de muncă pe ogor.

În satele noastre sînt multe învățătoare, profesoare, în dispensare lucrează doctorițe, surori medicale, telefoanele, magazinele sînt deservite cu precădere de femei. Am întilnit multe bibliotecare, activiste culturale.

Alta este și viața lor de familie. Și, în aceasta, văd răsfrîntă, ca-ntr-o oglindă, întreaga prefacere a vieții de toate zilele, în satele noastre. Iar acasă, în casele din ziua de azi, s-au petrecut cîteva lucruri la care face să te oprești.

Am văzut-o pe Estera Vekoni, colectivistă dintr-un sat de pe Mureș, stropind straturile de mixandre și gura leului, în fața casei sale, casă nouă. Ce s-ar fi ales de Estera, bade Vasile, dacă n-ar fi trăit în gospodăria colectivă? Este de 13 ani colectivistă. Are doi copii mari, colectivști și ei în aceeași gospodărie. Ea i-a crescut pe copii, singură, fără bărbat. Ar fi ieșit ea la liman, dacă nu ar fi existat gospodăria colectivă. unica, exclusivă cale spre belșug și fericire? Ce soartă i-ar fi așteptat pe copiii ei?

Dar lelea Saveta din Brighiș, mamă a șapte copii, încă mici, rămasă și ea fără bărbat, ar fi putut răzbi, ea și alții, dacă partidul nu arăta tărânimii drumul spre belșug, nu-i îndrepta pașii, nu ar fi ajutat-o în toate privințele — cu mașini, cu știință — să ajungă la o treaptă de înaltă demnitate a satului nostru contemporan? În satul nostru de azi, femeia, mama, soția, sora, fiica, tovarășele noastre, ar fi reprezentat cu adevărat jumătatea satului?

Iată, în zilele ce urmează, serbăm 8 Martie, Ziua internațională a femeii. În satele și comunele noastre or să aibă loc adunări, reuniuni, serbări, în care se vor consemna aceste victorii ale femeii în zilele noastre, forță de seamă în lupta noastră, a tuturor, pentru pace și pentru socialism. Spune-mi, bade Vasile, cînd ne-am fi gîndit vreodată că o zi, anume, fi va fi închinată tovarășei noastre?

ȘTEFAN LUCA

AFLORE ELENA: Ancuța (acuarelă).

TĂCEREA

Era un flăcău ca de douăzeci și doi de ani. Îi chema Costan. Era mic, sprincenat, tăcut. Locul la masa noastră argățească, îi era cel mai de lîngă ușă. Rar ajungea pînă la el oala cu ciorbă. Minca mai totdeauna mămălișă goală. Avea frunte largă și limpede. Mă uitam la ochii lui citeodată, și mă înfioram. Așteptam să-mi spună un lucru grozav. Dar el tăcea neconținut. Numai ochii căpătau tot mai multă frămîntare, tot mai înfiorătoare neliniște. Stăpînul nostru, bădica Ghioarlă Berdan, nu îndrăznea să-l bată. Îl suduia ce-l suduia, ridica pumnul, dar deodată se oprea, spunea speriat: „Ce mă privești așa?”

Cu cît trecea timpul, fruntea lui Costan se împodobește cu zbîrcituri, parcă se iveau niște cercuri, să țină strîns vasul craniului prea plin, prea încărcat de gînduri... Ce gîndea, oare? Ce lume închidea tăcerea lui?

Tocmai se mărita Uruța, fata stăpînului. Fusese chemată de la Cîmpulung, conocarul Dumitrache, dar prea tîrziu s-a aflat că fusese împușcat de-un dușman. Pe vremea aceea nu mergea nuntă fără conocărie, fără rostitoră! Nici darurile nu curgeau fără conocari, dacă n-avea cine descînta banilor să iasă din pungi ca viperele...

Și așa, tocmai pe cînd îi venea miresei rîndul să se ducă, Ghioarlă Berdan a prins să întrebe lumea adunată:

— Meseni prea cinstiți, care știu viersul Iertăciunii? Care știu să-l alcătuiască? Nimeni? Că pe Dumitrache l-a mîncat glonțul...

Nu s-a ridicat nimeni, Uruța plîngea, rușinată că se ducea de la casa părintească, fără să i se rostescă cuvîntul Iertăciunii, după datină.

— Nu știu nimeni? a întrebat Ghioarlă, înc-o dată.

— Ba da... s-a auzit un glas. — Tot acum, lele Uruță, îți alcătuiesc eu cîntecul.

— Care-i acolo? a întrebat Ghioarlă Berdan. — Care eu?

— Costan...

Stăpînul întii a rîs. Apoi s-a miniat. A scrișnit spre el. A ridicat pumnul, și l-a lăsat în jos numaidecît.

— Doamne... ce ochi...

Și toți mesenii s-au uitat o clipă, mirați, la ochii argatului, la picioarele lui desculte, încrîncenate de frig. Gura lui începuse a spune. Fruntea căpătase o seninătate deplină, parcă luminată de-o rază...

„Ascultați, domniile voastre, Cinstiți nuntași, Cinstiți împrejurași...”

— Ei, să te vedem... au strigat cîțiva.

— Costan? — a strigat Ghioarlă. — Să zică rostitoră la nunta fetei mele un desculț?

— Mai bine să tacă... a spus Uruța, uitîndu-se la Costan cu grijă.

— Uruța... Uruța... lele Uruța! — a gemut Costan. — Știi tu ce-i în inima mea?

Și ochii lui căpătaseră acum o putere extraordinară, atrăgeau ca fîntinile cu adîncimi nemăpomenite.

— Vedeți ce ochi? întreba Ghioarlă — Hei, Costane, lasă conocăriile și du-te și adapă vitele...

Dar Costan smucise vioara din mîna unui muzicant. Stirnea strunele încet și spunea, uitîndu-se peste mese, drept în ochii Uruței:

„Ascultați, domniile voastre, Cinstiți nuntași,

Cinstiți împrejurași...

Fiica se roagă,

Cu plecăciune,

Ca să-i dați tertăciune!

Și se roagă cu smerenie,

Să-i dați blagoslovenie...”

Apoi spuse cum „...s-a născu ce se află pe el”, cum „s-au luna. / Pe care le privim totdeauna strămoșul omului „cu trupul de piatră / Cu sînge din mare mușete din soare”.

Înmărmuriseră nuntașii Mirniștit Careva striga să tacă cu lă Berdan înmărmurise cu gură lăcrimă!

— Uită-te, mă, pe cine țir strigat Ghioarlă Berdan Așa cătăi decît om cu mintea lum

— Și cu fruntea însemnată terii... a adăugat careva. — Ia gurile tăcute...

— Și-n bălegar... a adăugat din bălegar cresc holdele? Cru nu îngrăși pămîntul?

Și astfel, în timp ce oamenii aduna puterile, A reluat, arătî

Zest

...O hartă pe-u
Și-n față panou
Culturile, secto
Gospodăria-ntro

Acolo-n stînga
Alături, cîmpu
Prin mijloc trec
Canale lungi și

E harta-aceasta
Culorile-s dist
Pășunile-n culo
Ferma de pășă

În dreapta sus,
Cu flori și cu
Terenuri nesfir
Fînețuri și pășu

...Mărie, Leana
Aceasta-i zestr
Că ea va fi cu
Pe cît mănoasă

Cînto

Pe scenă s-a i
la geamu-i cu
și fără fard pr
a prins aripi u

Se auzeau foșni
pîraie largi și
și doine-adînci
sub cetina bătu

Și pe fundal de
părea că deslu
cum vin combin
ca să adune gr

Plasti

Sub ochiul și r
Femeia cu viaț

Înceț și mlădie
În țipăt de pi

Și iat-o că vrei
În brațele-i ca

...Eu simt tot se
Și freamătul gr

Po

EMILIA NICULESCU PETROVICI: Tînără mamă (cărbune).

Legumicultoarele

Aproape de Ploiești se află, pe 75 de hectare, un adevărat rai legumicol — cum i se spune — grădina gospodăriei colective „23 August” din comuna Negoiești. Conform planificării, aceste 75 de hectare cu legume și zarzavaturi urmau să aducă în anul trecut un venit brut de 986.000 lei. Producțiile obținute de către colectivități au fost însă atât de mari, încît numai 10 hectare cu ceapă „Kaba” au adus milionul!

La grădină lucrează numai femei, indeosebi fete tinere. Trebuie spus că la Negoiești grădinăritul e o îndelnicire de tradiție. Totuși tinerele legumicultoare de aici în gospodăria colectivă

au aflat o mulțime de lucruri noi. Au făcut întii cunoștință cu azotatul de amoniu, învățînd să dea țările pămîntului spălat în cet, încet, prin irigare, de substanțele nutritive. S-au deprins cu agrotehnica unor soluri superioare mult mai productive decît cele cunoscut pînă atunci. S-au specializat în producerea de semințe pentru nevoile gospodăriei colective, a cărei grădină va trebui să aibă în acest an 128 de hectare, iar în 1965, 240 de hectare.

Dintre colectiviste care lucrează la grădină, s-au ridicat, în răstimpul acestui prim an de muncă unită, legumicultoare cu solide cunoștințe de specialitate și

cu talent organizatoric, cum ar fi Gherghina Costache și Elena Ispas. Pentru meritele ei, șefa de echipă Gherghina Costache a fost primită în rîndul candidaților de partid.

Sub geamurile răsadnițelor se vor deschide florile albe sau ușor vineții ale ardeilor luți și castraveților trufanda. Cu mișcări delicate, mîinile legumicultoarelor vor efectua toate lucrările de mîgălă în aceste sere pitice care aduc primăvara încă din iăurar.

Floarea de sub geam și mîna care o ocrotește sugerează laolaltă grație și îndestulare.

N. CULCEA

buloasa istorie a nașterii lumii, așa cum și-o închipuia el:

„...Mulți ani trecură,
Mulți fii și multe fiice crescură,
Pînă ce a ajuns vremea
Și la tine, Uruță,
Dulce mîlădiță...
Iat-o cum stă cu capul plecat,
Și se roagă domniilor voastre,
Cinstiți părinți.
Să-i lertăți
Și s-o binecuvîntați —
Căci blestemul părinților
Risipește casele fiilor,
Iar binecuvîntarea părinților
Intărește casele fiilor:
Chiar de-ar fi pe temelle de urzică,
Nici un vînt nu le strică...
Amin amin...
Bea, mireasă, un pahar de vin,
Iar mie dă-mi bîsmălula de în,
Mereu să-mi aduc aminie...”

A făcut rostitorul Numai decît banii au prins a zornăi spre pălăria lui, pusă din întimplare, pe masă, cu gura-n sus. Insuși Ghioarîla Berdan striga:

— Am știut eu... Ce ochi are, dumnezeule... Costan sta mut, ca de piatră, uitîndu-se la Uruța.

— Iată Costane, ți-ai cîștigat bani de opinci... a spus ea, deodată.

— Cum? Bani de opinci? Va să zică asta ați înțeles, toți? Și tu, Uruța?

Mirele s-a mișcat spre el mai mînios. Costan stîrnise iar strunele vioarei. Părea un trubadur, ajuns din noaptea secolelor, peste timp și moarte, sub aceste luminări de nuntă... Toți se uitau în ochii lui. Simțeau că-i stăpînește o putere izvorîtă dintr-un zăcămint vechi: cit omul și timpul! Costan sta îndreptat iar spre Uruța mîrturisindu-i:

„— De-ai fi fost fată săracă,
Nu lăsaî cuvîntul meu să treacă!
Puneam eu un junc, tu o vacă,
Și putea și carul nostru să meargă...
Ți-am purtat simbetele.
Și ți-am cules zimbetele,
Încă de cînd
Te purta maică-ta-n brațe cîntînd...”

— Taci! Taci! Destul! — a strigat Uruța, ferindu-și ochii — Iată, ți-i pălăria plină de bani! Ai de opinci...

Costan a încremenit. A ridicat pălăria de margini, a săltat-o în sus, apoi i-a făcut vînt. Bani au zornăit peste capete, pocneau, căzînd pe mese. Dar toată ploaia aceea luminată de refringerile făcliiilor, a trecut peste capul Uruței, ca o ploaie de aur.

Apoi, Costan a dispărut în întunericul nopții, cu capul gol și desculț.

Și vîntul înghețat aducea primii fulgi.

Tovarășa Maria

Se schimbă fața vremii și toate se-nnoiesc.
Mă uit ce viață duce tovarășa Maria,
Vecina mea cea bună cu zîmbet tîneresc,
Cum strălucește-n ochii ei sinceri vrednicia,
O știu colectivistă cuminte și cu spor.
E crescătorea noastră de păsări mari și pul,
În vesela lor larmă și-n piuitul lor,
O alla-n colectivă mai fericită nu-i.

O știe în comună oricare gospodar:
Și-acum doi ani pe-această concetățeană bună
Cu cinste am ales-o în sfatul popular
Și lucruri minunate făcurăm împreună.
Ea ne-a ndrumat să punem la Vadu-Mare, pod,
Să tragem fir electric direct de la uzină
Și chiar în vara asta vor da caișii rod,
Sădiți pe lîngă drumul ce duce la stupină.
S-a străduit și pentru căminul cultural
Și pentru școala nouă, ce ni-e atât de dragă;
Grădină este astăzi pîrloaga de sub deal
Și are-acum lumină comuna noastră-ntreagă.

A fost aleasă pentru a doua oară-n stat.
Votat-au cetățenii cu toată bucuria.
E gospodină bună, femeia deputat,
Și-i fala colectivel, tovarășa Maria.

TUDOR MAINESCU

Deputata satului

C-an riul clar, în ochii tăi presimt
cum mișcă floarea-n prunii de argint.

Și-n vorba ța, ca în al nucii miez
presimt dogoarea holdei în amiez.

Pe unde-ți trece pasul cu curaj,
prefaceri se ivesc în peisaj.

Și-n suflete, bujorii vieții noi
ni-i crești cu soare și fecunde ploi.

Zidești, înveți, și frumuseții iar
i-adaugi noi conture și alt har.

Avinturile-n matcă ni le-aduni —
Izvoare vii, în fluviu-adînc și bun.

Și biruința ne străbate în
ca zorii albi prin stropul cristalin...

HORIA ZILIERU

Solista

S-au împletit în glasul ei fuioare
din doine cu ciobani
și cu mioare,
Iar sîrbele și horele din sat
din ritmul bucuriilor
l-au dat.
Dar îndeobște,
mai presus de toate
ogorul țării roditor și nou
l-a dat din mișcătorea vastitate
nepieritorul timpului ecou...

O-ascultă satul
ca pe-o ciocîrlie
zburînd spre cerul inimii deschis —
un strop de frumusețe și mîndrie
din muncă zămislite
și din vis...

GHEORGHE SCRIPÇA

Cum contribuți LA CONSOLIDAREA GOSPODĂRII COLECTIVE?

Preocuparea pentru înflorirea continuă a gospodăriei găsim prezentă la președinte, ca și la ultimul conductor de atelaje. Conștiința că munca pe care o face e o părticică din efortul unanim și proprie fiecărui colectiv, așa cum e de altfel și convingerea, că prin aceasta își aduce contribuția la prosperitatea gospodăriei și a vieții lor personale. Pe fondul acestei idei s-a plasat întrebarea pe care redacția a adresat-o colectivităților române și sași din Cristianu-Sibiu.

Ing. I. NIREȘTEANU. Mă frământă de mult timp generalizarea acelor factori care au dus la un moment dat la obținerea de producții mari. În 1961, producția de grâu pe întreaga suprafață a fost de 2.653 kg la hectar. Comparăți-o cu 1.189 kg. din anul 1954 și vă veți da seama de salt. Sintem gospodărie producătoare de cartofi. De la 7.825 kg. la hectar în 1952 s-a ajuns anul trecut la 20.650 kg. (pe timp secetos). Suprafața s-a dublat în acest an, dar soluția unei producții mari nu e asta, ci sporirea productivității la hectar. Aș zice că pentru noi mai este și o chestiune de prestigiu. O vom realiza negreșit prin aplicarea complexului de lucrări indicat de agrotehnică și pe care nu-l mai reamintesc aici.

Iosif Kufleitner este unul din cei mai tineri președinți de gospodărie din regiune. Are 36 de ani. E președinte de trei ani. Mai înainte a fost brigadier. Subliniază chiar de la primele cuvinte utilitatea permanentizării cadrelor.

Președintele I. KUFLEITNER. O vreme s-au vînturat oamenii și în consiliul de conducere și în fruntea brigăzilor. E un detaliu organizatoric, o să spuneți, dar el are pentru gospodărie consecințe economice. Cunoașterea oamenilor cu care muncim este lucrul cel mai esențial. Și asta se realizează lichid fluctuația. Avem azi membri în consiliu și brigadierii cu vechime de 5, 8 și chiar 10 ani. Simion Renten, Nicolae Gherghica, Ion Chiriches și, în sfârșit, Vasile Pișu, cel mai bun brigadier și totodată secretar al organizației de bază din gospodărie.

Adresăm din nou întrebarea, de astă dată celui mai bun dintre brigadierii.

VASILE PIȘU. Ne-am stră-

duit să facem din brigada II-a un exemplu bun pe gospodărie și mai ales să stimulăm la ceilalți dorința să ne ajungă. În sectorul brigăzii s-au realizat cele mai mari producții de cereale. Sporuri de producție au fost și la prășitoare. Retribuirea supliment-

ANCHETA NOASTRĂ

tară, aplicată cum se cuvine, a făcut ca 80 la sută din membrii brigăzii să realizeze depășiri. Sporul de producție la cartofi realizat pe brigadă este de 8-9 vagoane.

Retribuirea suplimentară presupune faptul că membrii echipei muncesc toți ca unul; adică bine.

PREȘEDINTELE. Nu putem afirma încă asta din moment ce în gospodărie mai sînt și din cei care lucrează slab. Dar se poate vorbi, cu siguranță, de strădania conducerii gospodăriei și a organizației de partid, de a-i recupera pe cei rămași în urmă. Gospodăria noastră e puternică. Ea are suficiente resurse materiale și morale. Exemplele bune abundă. Comuniștii din gospodărie dau pilde de abnegație în slujirea intereselor obștești. Cei de care aminteam mai sus au ca atare spre ce să se îndrepte. Să facă fiecare la locul lui lucru de calitate. Trebuie spus că nu există în gospodărie muncă lipsită de importanță. Cînd o faci bine, orice treabă capătă greutate prin însuși acest fapt.

Mai mult din două treimi din forța de muncă a gospodăriei o dețin, după cîte știm, femeile. Ele au, desigur, o contribuție importantă în dezvoltarea gospodăriei.

PARASCHIVA GOȚA (președinta comisiei de femei). Am să amintesc numai cîteva, deși sînt foarte multe, la al căror efectiv de zile-muncă ar putea să năzuiesc mulți bărbați: Șandru Paraschiva, 425 zile-muncă; Maria Arsenie, 275; Stana Măruntelu, 206. Muncesc bine femeile, dar și învață. Din 140 de cursanți la învățămînt, 80 sînt femei. Peste 300 primesc și citesc regulat revistele editate pentru femei, iar 72 dintre ele „Femeia sovietică” editată în limba germană. Multe din ele, ca șefe de echipă, își îndeplinesc

pe lângă sarcina de producție, și pe cea educativă. Se știe că Dumitru Sădeanu, care a distrus atelajul în fugă după normă, după ce a fost dat la echipa Elizei Renten, s-a schimbat de nu-l mai cunoști. În întrecerea cărușilor pentru transportul gunoiiului la cîmp

a luat premiul III, de astă dată fără să mai rupă căruța. Pe Veta Gherghica și Eugenia Constanța le-am dat în grija Caterinei Huter. Cred că e bine să folosim mai departe această metodă, adică să-i repartizăm pe codași în echipe bune, sudate din punct de vedere moral. Cer consiliului să cerceteze și să aprobe acest lucru. Iar căminului cultural mai mult sprijin pentru rezolvarea acestei probleme și ale altora.

GHEORGHE MĂRGINEANU (director al școlii elemen-

tare). Chiar acum învățătoarele Minerva Spînu și Stana Constanța compun noul text de brigadă. Ideea lui de bază: laudă vredniciei în muncă. Aș vrea să mai amintesc sprijinul dat de școală învățămîntului agrozootehnic. El constă în materia didactică, planșe, diafilme, aparat de proiecție. Profesorul Procopie Barbulat, care răspunde de filmul agricol documentar, face de fiecare dată prezentarea acestuia, legîndu-l negreșit de realitățile gospodăriei. 26 de cadre didactice sprijină activitatea culturală desfășurată în rîndurile colectivităților. 19 cercuri de citit din cele 24 din comună sînt conduse de profesoare și învățătoare.

— V-am aminti aici de articolul publicat, nu demult, în paginile revistei noastre, care dezvoltă ideea: „Colectivist și artist amator”. Se insistă în el asupra utilității atragerii unui cit mai mare număr de colectivități în activitatea artistică culturală, fapt care ar înlesni înțelegerea mai deplină de către aceștia și mai buna rezolvare a problemelor de muncă.

Sedință de comitet executiv în comuna Gheorghe Lazăr. La ordinea de zi: Pregătiri în vederea campaniei agricole de primăvară. Al doilea din stînga, președintele gospodăriei agricole colective, Eroul Muncii Socialiste Nicolae Andrei

De la lucrătorul din cîmp pînă la președinte

Ideea anchetei de mai sus mi se pare interesantă. Condiția de căpetenie ca gospodăria să prospere este să punem cu toții umărul la treabă. Adică să se muncească bine, iar cînd împrejurarea o cere, și mult. Sînt președinte al gospodăriei de la înființarea ei și știu că, încă de la început, conducerea gospodăriei, organizația de bază și comuniștii din gospodărie, au cultivat la colectivități atașamentul față de gospodărie.

Am tocmai acum în față un pliant editat în cinstea alegerilor de la 3 martie. În el sînt evocate întîmplări din trecut pe care cei mai mulți dintre noi le-am trăit. Era o vreme cînd pămîntul bun și gras al Bărăganului dădea pînă la 600 kg grâu la hectar și acela era jefuit de speculanți cărora noi le mai ziceam și lăcuste. Anul trecut, în al 12-lea an de existență al gospodăriei, pe întreaga suprafață de 1.400 hectare semănată cu grâu, gospodăria colectivă a produs 2.024 kg. la hectar în condiții de secetă. Mai tîm minte vremea cînd la 4.000 hectare era un singur tractor. Azi, întreaga muncă la cîmp, de la semănat pînă la cules, este mecanizată. Mecanizarea este un factor de căpetenie, dar cuvîntul hotărîtor îl are, fără doar și poate, munca oamenilor, efortul lor colectiv. Faptul acesta ne-a atras și cîinstirea de care ne bucurăm astăzi: gospodăria a fost distinsă cu Ordinul Muncii clasa I, pentru rezultatele deosebite obținute

în dezvoltarea și întărirea proprietății obștești, în creșterea producției de cereale, a efectivului de animale și productivității lor, pentru vînzarea către stat a unor însemnate cantități de produse agricole.

Avem o gospodărie mare. Pe întreaga ei suprafață se practică azi o agricultură rațională. Acesta e secretul producțiilor mari pe care le obținem an de an. O productivitate mare la hectar e rezultatul unui complex de factori. Scrisoarea de față nu-mi îngăduie să-i enumăr pe toți. Voi menționa însă dintre ei, soiul. În cultura de grâu de anul trecut soiul Bezostaia a dat pe 10 ha. 3.300 kg. la hectar, iar Triumful, pe 200 hectare a produs 2.700 kg. Am tras concluzia firească și în acest an Triumful ocupă 1.107 hectare, iar Bezostaia restul de 260. Aceleași criterii de selecție le-am respectat și la restul culturilor din cîmp ca de altfel și în sectorul zootehnic. Din venitul global de anul trecut, 4.000.000 lei am încasat numai de pe urma produselor vegetale, iar restul de 2.000.000 pe produsele obținute din sectorul zootehnic. Sporul de producție realizat ne-a permis să vindem statului, peste cantitatea prevăzută în contract, încă 64 de vagoane cereale.

Mă voi ocupa aici și de unele aspecte din munca consiliului de conducere. Am promovat cu stăruință prin-

ciplul permanentei cadrelor, dar și al necentenitei lor specializări. I-ar fi greu unui președinte să coordoneze munca într-o gospodărie mare dacă nu s-ar bizui pe membrii consiliului de conducere și pe brigadierii. Ei răspund în fața consiliului de îndeplinirea sarcinilor de producție. În perioada de iarnă brigadierii s-au îngrijit de mobilizarea colectivităților la cursurile agrozootehnice și, datorită acestui fapt, 280 de colectivități au participat consecvent la lecții. Am avut cursanți ca Buzea Traian, Nicolae Gavrilă, Alexandru Vasile și alții, care au dovedit o bună pregătire. În tot cursul anului brigadierii, și neapărat și lectorii, vor urmări cum aplică cursanții pe ogor tot ce au învățat la curs. Cred că asta e un lucru obligatoriu pentru orice gospodărie care a privit învățămîntul agrozootehnic cu toată seriozitatea.

Grija pentru o cit mai bună utilizare a oamenilor se reflectă la noi și în simplificarea aparatului administrativ al gospodăriei. Avem în prezent un contabil, doi ajutoari de contabil și un casier, efectiv multumitor considerînd mărimea gospodăriei. Ca un amănunt organizatoric aș vrea să menționez faptul că lunar consiliul de conducere își desfășoară munca în baza unui plan și că, tot cu aceeași periodicitate, se analizează în cadrul ședințelor de consiliu cum ne-am achitat de îndatoriri. Lucrul acesta se răsfrînge nemijlocit asupra producției, dar mai are și un efect de ordin moral: acționînd astfel, consiliul oferă un bun exemplu colectivităților.

În spiritul anchetei de față aș des-

tina ultimele aprecieri muncii de educație desfășurată în rîndul colectivităților. Știm bine ce rol mare joacă aici căminul cultural, și ca o dovadă clară, la ședința din februarie a comitetului executiv al sfatului popular comunal, alături de problema importantă a pregătirii pentru campania agricolă de primăvară a stat analiza activității culturale. M-am bucurat văzînd pe textierii brigăzii de agitație cum colindă neobosiți prin gospodărie informîndu-se în vederea alcătuirii viitorului program. Toată lauda pentru o astfel de metodă de lucru și așteptăm nerăbdători premiera. Tare ne-am bucura însă dacă acesta ar fi și stilul de lucru al directorii de cămin, Marcela Bobe, care nu prea are obiceiul să ne viziteze. La ședința a reieșit faptul că directoroarea întocmește planul de muncă mai mult din birou, ceea ce face ca activitatea căminului să nu se axeze pe problemele cele mai importante ale gospodăriei și ale vieții satului colectivizat, fiind în multe privințe formală și lipsită de eficacitate.

Cred că ar fi instructiv pentru noi și pentru directoroarea, în mod special, dacă ar răspunde subiectului anchetei de față.

NICOLAE ANDREI
Erou al Muncii Socialiste,
președintele gospodăriei
agricole colective „Maxim
Gorki” din comuna Gheorghe
Lazăr, regiunea București

N.R. Ne însușim intrutotul propunerea tovarășului Nicolae Andrei. Așadar, tovarășa Bobe, aveți cuvîntul!

Ce aveți de spus în legătură cu aceasta?

MIHAI HAUPT (directorul căminului cultural). La activitatea căminului participă 150 de colectivități. Ii puteți întîlni în formația de cor, de dansuri, fanfară, teatru, brigadă artistică. De curînd am inaugurat „conferințele-concurs”, care au fost primite cu interes.

Am descoperit în persoana bătrînelui colectivist Iosif Kufleitner (tîz al președintelui după cum constatați) un improvizator de talent, înzestrat cu multă spontaneitate și spirit de observație. L-am cooperat pe loc în colectivul de textieri ai brigăzii. Acțiunea de depistare de noi talente nu s-a încheiat cu asta.

Tîm să menționez atitudinea plină de grijă și atenție a conducerii gospodăriei. Ea ne pune la dispoziție, ori de cite ori avem nevoie, mijloace de transport sau de întreținere a căminului cultural. Din fondul social-cultural al gospodăriei s-au achiziționat costume, instrumente muzicale, cărți etc. Ne propunem la rîndul nostru — și cu asta vreau să întregesc intervenția tovarășului Mărgineanu — să facem mai mult pentru cunoașterea temeinică de către toți activiștii culturali din comună, a muncii și a vieții gospodăriei colective care ne-a făcut cunoscuți în toată regiunea.

V. TOSO

In sprijinul păcii și dezarmării generale și totale

La Malmö (Suedia) s-au desfășurat lucrările ședinței largite a Prezidiului Consiliului Mondial al Păcii. Participanții la ședință au subliniat însemnătatea largirii și unificării forțelor iubitoare de pace din toate țările pentru realizarea unor rezultate pozitive în scopul asigurării securității în Europa, rezolvării problemei germane, dezarmării generale și totale, consolidării principiului coexistenței pașnice și destinderii încordării internaționale.

La încheierea lucrărilor Prezidiul a adoptat Apelul către popoarele Europei, Apelul către Comitetul celor 18 state pentru dezarmare de la Geneva, Apelul cu privire la organizarea campaniei de primăvară pentru dezarmare și pace, o rezoluție cu privire la încetarea experiențelor cu arme nucleare precum și o serie de alte documente.

Prezidiul Consiliului Mondial al Păcii cheamă pe toți oamenii și organizațiile iubitoare de pace să organizeze în primăvara aceasta, concomitent în toate țările lumii, o vastă campanie de acțiune în sprijinul apărării păcii. Campania aceasta va îmbrățișa multiple forme de activitate, marșuri, mitinguri, demonstrații, depuneri de petiții etc., forme menite să contribuie la consolidarea păcii în lumea întreagă.

Pentru respectarea hotărârii O.N.U. în problema Congoului

Reprezentantul permanent al U.R.S.S. la O.N.U. a remis, la 2 martie a.c. lui U Thant, secretar general al O.N.U., o scrisoare în problema Congoului. În scrisoare se arată că unele puteri occidentale impun în continuare guvernului Republicii Congo un asemenea mod de reglementare a activității scizioniste în Katanga care nu înseamnă altceva decât înrobirea Congoului de către monopolurile străine dominante în Katanga. Scrisoarea se referă la raportul din 4 februarie a.c. al Secretariatului O.N.U. prezentat Consiliului de Securitate în care se arată că „este necesar ca O.N.U. să acorde în continuare guvernului congolez ajutor militar pentru menținerea legalității și ordinii”. Menținerea însă a trupelor O.N.U. în Congo pentru îndeplinirea unor funcții pur polițienești — se subliniază în scrisoarea reprezentantului sovietic — este contrară principiilor Cartei O.N.U. Guvernul Republicii Congo nu poate fi împiedicat să-și exercite drepturile suverane asupra întregului teritoriu al țării, deci și asupra Katangăi. El are dreptul legitim să trimită unități ale armatei naționale congoleze în Katanga, fapt ce ar face inutilă prezența trupelor O.N.U. în această provincie, ca și pe tot restul teritoriului Republicii Congo și ar contribui la realizarea hotărârii O.N.U. cu privire la restabilirea unității și integrității teritoriale a Republicii Congo.

„Liniștită revoltă de palat”

Zilele acestea, în Peru, a avut loc o lovitură de stat prin care generalul Godoy Perez, președintele juntei militare, a fost înlăturat. Locul lui a fost luat de generalul Nicolas Lindley Lopez, liderul unei grupări militare rivale lui Godoy. Pentru a înțelege și mai bine substratul acestei lovituri este necesar să amintim unele fapte nu tocmai atât de îndepărtate.

Înainte de Godoy Perez și anume pînă la 18 iulie 1962, funcția de președinte a fost deținută de Manuel Prado care a dus o politică antipopulară, aservită intereselor oligarhiei autohtone și ale monopolurilor străine.

Mizeria, foametea și teroarea au dus la creșterea revoltei și nemulțumirilor populației. E suficient să amintim că numai trustul american „Cerro de Pasco Corporation” stăpânește nici mai mult nici mai puțin de 600 000 hectare de pământ! Pentru a zădărnici lupta forțelor patriotice, oligarhia a adus la putere, tot printr-o lovitură de stat, pe generalul Godoy. În ciuda măsurilor sîngeroase de represiune, populația și mai ales țărani, revoltați de înrăutățirea situației lor și de caracterul antidemocratic al juntei, au continuat să organizeze puternice manifestații. Junta militară a suspendat, la 5 ianuarie a.c., garanțiile constituționale și a arestat numeroși militanți ai mișcării populare. Dar nici prin aceste măsuri nu s-a putut asigura stabilitatea internă.

Oligarhia a adus la putere, prin recenta lovitură de stat, pe generalul Lopez care, așa cum relatează agenția „Associated Press” este „un anticomunist și prieten al S.U.A.” Referindu-se la această lovitură de stat, agenția „Reuter” o caracterizează ca pe o „liniștită revoltă de palat” iscată de neînțelegeri personale între membrii juntei. Lovitura de stat din Peru a înlocuit un regim de teroare, cu un altul la fel de antipopular și antidemocratic.

Mii și mii de muncitori agricoli și țărani dijași italieni au organizat, de curind, în localitatea Ravenna, o puternică demonstrație cerind o reformă agrară democratică

Sate în mizerie

E dimineață. Soarele aruncă vâpăi de foc pe străzile din Caraci, capitala Pakistanului. Forfota începutului de zi cuprinde piețele, străzile. Din spre marginile cartierului Suluku, așezare a săracilor, răzbate tumultul de voci omenești. Ce s-a întâmplat? În capitală a intrat coloana reprezentanților femeilor din satele Pakistanului, care sosiseră la marșul de protest împotriva mizeriei. Pe pancarte se putea citi: „Trăim ca în infern. Satele noastre sînt așezări ale celei mai crincene mizerii”, „Vrem reformă agrară!”, „Ceram școli, spitale, cerem dreptul la viață!”... La marșul din 19 ianuarie au luat parte 9 000 de țărănci pakistaneze.

Este oare un caz aparte situația din Pakistan? În alte țări capitaliste, masele țărănești trăiesc mai bine? Spre lămurire să dăm cuvîntul ziaristului brazilian Sotas Cabreiro, redactor la ziarul „Terra Libre”, organul muncitorilor agricoli din Sao Paulo. El a petrecut un an străbătînd satele a 42 de țări capitaliste și a publicat apoi cartea — „UN AN PRIN SATELE MORȚII”. Iată câteva spicuiuri:

● VENEZUELA: În 40 de sate din șase provincii am văzut cea mai neomenească mizerie. Casele sînt niște colibe din frunze și paie, canalizarea, lumina electrică, școlile, spitalele — nu există. Din șapte nou născuți mor 4—5.

● SICILIA-ITALIA: La sate, majoritatea femeilor muncesc încă din copilărie, de la 6 ani. Picioarele le sînt roase de solul pietros. La 15—16 ani varicele le desfigurează membrele inferioare. Hrana este total neîndestulătoare; foamea cronică domnește aci de sute de ani. Satele sînt nemaipomenit de sărăcioase.

● IRAN: Anual, 40 000 de femei cad victime tra-

homei, o groaznică boală de ochi. În satul Algar, la numai 10 km. de Teheran, capitala țării, nici o femeie n-a născut asistată de vreun specialist medical. Masa de bază: o fiertură de sfeclă combinată cu coji de copaci. Femeile muncesc de la 4 dimineața pînă la 6—7 seara. Satele în majoritatea lor, orbăcesc în incultură și mizerie. La fiecare 500 de sate există doar un sanitar și un singur punct medical stabil și dotat cu echipament. Analfabetismul cuprinde peste 90 la sută din populație.

● SPANIA: Mi s-a spus că Aroda, de lângă Madrid, este un „sat model”. Iată ce am văzut acolo: Un mare edificiu cu trei etaje (sediul jandarmeriei); toată populația munceste cite 16 ore la cîmp, încercînd să dea viață unui sol teribil de arid; am numărat 240 de așa-zise case; ele nu sînt însă decît niște alcătuirii din pietriș, mereu dărîmate de vîntul care aci bate puternic. Școală nu există, cum nu există nimic demn de civilizație. Femeile cară apa de la 5 kilometri.

P. TATARU

În Pakistan mor anul 500.000 de copii înainte de a fi atins vîrsta de un an. Mai mult de 125.000 de mame mor din cauza nașterii.

note POLITICE

Femei în lanțuri

Ana Luiza Leon, luptătoare portugheză împotriva regimului salazarist, a evadat de curind din temniță. Ea a povestit, într-o conferință de presă la Paris, despre torturile groaznice la care sînt supuse zeci și zeci de femei portugheze din Alentejo, arestate în urma unor răscoale țărănești. „Zi și noapte, întemnițatele sînt silite să poarte lanțuri grele la mîini și la picioare” — spunea Ana Luiza Leon. Ea însăși a fost schingiuită sălbatic. Unghiile de la mîini și de la picioare i-au fost smulse. Pe întregul corp are încă urmele arsurilor și bătăilor...

În regimul capitalist femeia luptătoare cade victimă celor mai groaznice silnicii: „În închisorile franchiste, zac de ani de zile numeroase femei arestate pentru acțiuni patriotice — scrie ziarul francez „Liberation”. Multe dintre ele au născut în închisori, iar copiii lor nu cunosc încă libertatea”.

„Faptele relatate mai sus vorbesc de la sine despre josnicia lumii capitaliste, unde tîvălugul opresiunii condamnă la chinuri și umilințe masele largi muncitoare.

Bărbatul sau banii!

În America banii sînt totul. Totul se cumpără și se vinde. Vindem! — Cumpărați! — Vindem! — Cumpărați! Se vinde și se cumpără orice. Conștiințe, mărfuri proaste, organe anatomice — ochi, bucăți de piele, nasuri, terenuri în lună, adăposturi antiatomice, neveste, bărbați, cîini, papagali, maimuțe, uzine, întreprinderi.

Astfel, de pildă, un soț poate să coste zece mii de dolari. Bineînțeles atunci cînd vrei să-ți cumperi un soț și cînd ai bani. Îl poți găsi la aceeași tarabă, unde se negociază tot. Și cum se obișnuiește în comerțul capitalist, poți să fii tras și pe sfoară, atunci cînd umbli după mărfuri năstrușnice. Ceea ce a pășit Dorothy Aliman, care a adresat Tribunalului Suprem din California o plîngere prin care cere să i se dea soțul cumpărat sau banii pentru care n-a primit marfa comandată. Ce i s-a întâmplat nefericitei îrguitoare de bărbați? A crezut că soțul concetățencei Norma Bebbcock i s-ar potrivi mai bine ei și i-a propus ca în schimbul a zece mii de dolari să divorțeze de el și să i-l cedeze. Așa, cum fi-ai vinde porcul... Și, tirgul s-a făcut. Numai că vinzătoarea de soți, după ce a încasat banii, n-a înțeles să li-vreze și „marfa”.

Tribunalul suprem a dat însă cîștig de cauză cumpărătoarei și a hotărît efectuarea divorțului.

Școlărița

Nu este zi, să nu mă întâlnesc
Cu Veronica (fata lui Topală).
Ne salutăm, în mod prietenesc
și-mi zice (surzind): — „Mă duc la școală!”

Eu o cunosc de mult: e înimoasă,
conștiincioasă și stăruitoare;
în plus, e printre cei mai buni din clasă,
atât la carte — cât și la purtare.

În bancă, e numai urechi. Nimic
din ceea ce îi se predă nu scapă.
Iar când o scoți la tablă, nici un pic
nu se încurcă: știe ca pe apă.

O laudă profesorul. Mereu
o dă ca pildă celorlalți școlari...
În fine, cred că nu-i atât de greu
să înțelegi de ce ia note mari!

În încheierea celor ce v-am spus,
vă sînt dator o mică precizare:
precum că școlărița de mai sus
e o neîntrecută... mulgătoare.

MIRCEA CODRESCU

Destăinuire

Mira Neag se destăinuia
unei prietene:

— Află, draga mea, că nu-i
de loc greu ceea ce fac eu.
La început credeam că a fi
bibliotecară înseamnă să
muncești, nu glumă. Ce-i
drept, dacă mi-aș lua me-
seria în serios, aș avea mult
de lucru. Am auzit și eu pe
la diferite consilii ținute
la Sighișoara, te fac alte
bibliotecare și zău, mă minu-
nez. De ce s-or osteni atîta?
Iată că eu mă descurc aici
în comuna Boiu Idră bătaie
de cap. Duc câte o carte la
oameni, trec în dările de sea-

mă niște manifestări care să
sune cât mai frumos și... se
numește că am activitate.

— Dragă Mira, o întrerup-
se prietena, dar ce te faci
dacă vine un inspector?

— Îi spun, așa cum am
scris și în darea de seamă
trimisă la raion, că am or-
ganizat seri literare, monta-
je muzical-literare...

— Montaje muzical-lite-
rare ai spus? Și... o să te
creadă? „De unde ieși muzică
pentru montaj?” o să te în-
trebe. Pentru asta fi-ar tre-
bul un magnetofon și după
cîte știu n-ai așa ceva la bi-
bliotecă...

— Asta cam așa-i. Ei, dar
o să-l iau cu vorba și o să-l
spun că fac mult colportaj.
Și chiar fac. Mă duc pe la
casele oamenilor, las cîte
două-trei cărți și plec. Peste
cîteva zile iar trec, iau căr-
țile și plec degrabă să în-
scriu în fișe că nea cutare a
mai citit trei cărți.

— Dar dacă inspectorul
vrea să știe cum controlezi
că într-adevăr cărțile au fost
citite?

— Îi spun că stau de vorbă
cu oamenii despre conținutul
cărților, deși la drept vorbind
nu-mi pierd eu timpul cu
așa ceva.

— Și dacă inspectorul nu
se lasă convins? Dacă se
aude pe ia oameni? Dacă
slă de vorbă cu ei și ală
că faci muncă formală?

— Ia ascultă... ce mă tot
bați la cap cu „dacă” asta
aturisit? La urma urmei tu
cu cine ții, cu inspectorul
sau cu mine? Halal prietenă!

A. CROITORU

SCHIORII

Schiorilor care participă
la Spartachiada de iarnă

Ca schiori în miniatură,
De mercur, pe-un derdeluș
Gradele se întrecură,
Cu gerul la coboriș.

Dar schiorii care zboară
Pe cărarea de zăpadă,
Mult mai iute azi coboară
Căci se-ntrec în Spartachiadă

Ei sînt deci „argintul viu”
Ce-n coloană către vale,
Kilometri de-alb pustiu
azi gradează cu-a lor cale.

Iar la finis: Performanță!
Toți privesc spre cronometru

Că-i lăsat în ignoranță
Lăcrimează... termometrul!

SIG. HOROVITZ

— Hmmm!!! Va să zică d-asta m-au chemat?!...

(Desen de T. PALL)

— Nu cumva aici se ține recenziile vreunei cărți... de vise?

(Desen de T. PALL)

Tit și Vanka

O ÎNTÎMPLARE DOVEDIND, PENTRU
ORICINE,
CĂ ATELUL ÎI MERGE MULT MAI BINE

V
L
A
D
I
M
I
R
M
A
I
A
K
O
V
S
K
I

Era unul, Tit.
Ca ei sînt destul!
La cer,
erau toate nădejdiile lui.
Deștept ca o oizmă
și alta nimic,
se-nfierbînta Tit oel nătîng
oruci îndesînd
de la frunte-n buric
și de la umărul drept
la oel stîng.
„Măi,
ce-ți frămîntă bietul trup?
Atît oft te-apleci din buric
ca un bleg,
Iemne-ai tăiat
ba
un metru cub
chiar un stîngen întreg”...

Însă la Tit oricît ai răcni.
Tit
dă-nainte pe-a lui, de istov:
limba-i bodogăne din psaltichii
și din ceaslov.

Odată,
bătea uraganul cumplit.
Chircote stau casele sub vijelle.
„Facă-se vola domnului”...
zice Tit.
„Eu rogu-mă ție, sfînte Ilie!”

Ilie l-ascultă pe Tit, negreșit,
și-un trăznet
izbi

chiar ooliba lui Tit.
Lui Tit
căpățîna îi mai rămînea,
iar din casă,
ceanușă,
cam un sac și ceava.

Nu-l vede,
pe drumuri,
stîrnind prafu-n văzduh,
nici tatăl, nici fiul,
nici sfîntul duh...

Dar Vanka Ivanov
e altă prăsilă:
nu-i trebuie
domnul
și nici sarsallă.

Tovarășii lui, oameni harnici,
sînt doar agronomi
și mecanici.

Decît rugăciuni, treanca-fleanca,
un paratrăznet
își instalează Vanka.

Tună Ilie,
în vijelle,
fulgere-o mic
revarsă-n tot locul —
tot mai bun paratrăznetul decît prorocul
Ilie.

În paratrăznet,
năpraznic izbește
trăznetul,
însă
dă cu coada-n pămînt.

Ivanov,
în casă,
stă bolerește
bînd ceal
sau fumînd.

Țărani!
Concluzia n-o mai trag eu
(de-aveți cîte-un dram chibzuință):
nu-i bine
să credeți în dumnezeu,
ci doar în știință.

În romînește de
CICERONE THEODORESCU